

XX TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jr38 ,4-6.8-10)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Neil päevil, kui kaldealased olid vaarao sõjaväe eest Jeruusalemma maha jätnud, ütlesid kuninga ametikandjad kuningale: "See mees - Jeremia - tuleb hukata, sest ta teeb oma sõnadega jõuetuks need sõjamehed, kes siia linna on alles jäänud, ja laseb lõtvuda kogu rahva kätel. Tema ei otsi sellele rahvale rahu, vaid õnnetust!" Ja kuningas Sidkija vastas: "Vaata, see mees on teie meelevallas ja kuningas ei suuda teha midagi teie vastu". Ja nemad võtsid Jeremia kinni ja heitsid ta kuningapoeg Malakia kaevu, mis asus vahtkonnaõues. Nad lasid Jeremia kõitega alla. Kaevus ei olnud vett, oli ainult muda, ja Jeremia vajus mudasse. Aga etiooplane Ebed-Melek, üks kuninga õukondlaste hulgast, ütles kuningale: "Minu isand ja kuningas, need mehed on kurja teinud prohvet Jeremia vastu, kui nad ta kaevu heitsid, et teda seal surnuks näljutada, sest linnas ei ole enam leiba". Siis andis kuningas etiooplasele Ebed-Melekile käsu prohvet Jeremia kaevust välja tõmmata, enne kui ta sureb.
See on Jumala Sõna

(Vastulaul Ps40 ,2-3. 4. 18 R: 14b)

R: Issand, rutta mulle appi.

Pikisilmi ma ootasin Issandat
ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.
Tema tõmbas mind välja õuduse august ja porimülkast,
seadis mu jala kindlale kaljule ja muutis kindlaks mu sammu.
R:

Tema seadis minu suhu uue laulu,
kiituselaulu meie Jumalale.
Paljud näevad seda ja kummardavad aukartuses
ning hakkavad lootma Issanda peale.
R:

Ma olen vilets ja vaene,
aga Issand kannab minu eest hoolt.
Sina oled minu abimees ja päästja.
Mu Jumal, ära viivita.
R:

(Teine lugemine Hel2 ,1-4)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Heitkem enestelt kõik koorem ja patukütked ning jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu. Vaadake üles usu Alustajale ja Täidesaatjale, Jeesusele, kes ei hoolinud häbist ja sai osa ristilöömisest temale seatud rõõmu asemel. Aga nüüd on ta istet võtnud Jumala troonist paremal pool. Mõelgem siis temale, keda patused on nii raskelt taga kiusanud, et te ei läheks tuimaks ega kaotaks julgust. Sest vereni välja ei ole teie veel patu vastu võidelnud.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 17,17ba)

Halleluuja. Issand, Sinu Sõna on tõde,
pühitse meid oma tõega. Halleluuja.

(Evangeelium Lk12 ,49-53)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: "Tuld olen ma tulnud viskama maailma üle, ja ma tahaksin, et see oleks juba süttinud! Ristimisega peab mind ristitama, ja ma olen rõhutatud, kuni see pole veel lõpule viidud. Kas arvate teie, et ma olen tulnud maailmale rahu tooma? Ei, ütlen ma teile, mitte rahu vaid riidu, sest nüüdsest peale saab viie majaaniku vahel lahkmeel valitsema. Kolm on kahe vastu ja kaks kolme vastu. Isa on poja vastu ja poeg isa vastu. Ema tütre vastu ja tütar ema vastu. Ämm minia vastu ja minia ämma vastu".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kaosest korra loomine on üks inimese peamiseid ülesandeid siin maailmas. Aegajalt võime meediakanalite vahendusel kaasa elada inimestele, kes asuvad hooletusse jäetud majast endale uut eluaset kujundama, või näeme messie-sündroomiga inimeste maast laeni täistuubitud kortereid. Esimesel pilgul tekitavad need ettevõtmised lootusetunde, nähes kui suur töömaht ees ootab, kui selles kaoses korda luua tahetakse.

Võime ette kujutada, kuidas mõjutavad sedatüüpi ülesanded inimsuhteid. Nii mõnigi alguses suure entusiasmiga töö kallale asunu hakkab varsti virisema ja teisi süüdistama: miks peab ta nii rasket tööd tegema, et see polnud üldse tema idee ja taoline pingutus ei ole talle kontimööda. Aga kui ettevõtetud üritus jõuab õnnelikult lõpule, siis on kõik rõõmsad.

Kui meil vaid jätkuks mehisust surnud punktist, käegalöömise meeleolust üle saada, uskuda oma eesmärki ja säilitada lootus, et me saame hakkama.
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, paljud meie seast on sündinud usklikus perekonnas, samas, nii mõnelgi pole seda õnne olnud. Sel juhul on usklikuks saamine pahatihti kutsunud esile mõistmatuse nii oma perekonnas kui senises sõpraderingis.

Üks inimene jutustas kord, et kui ta teismeeas hakkas kirikus käima ja tema vanemad sellest teada said, ironiseeris ema otsekohe: "Oi, nüüd tuleb küll sinu voodi kohale nael lüüa, kuhu sa oma pühadusepaiste ööseks rippuma paned - ja üldse, kui sulle tiivad kasvavad, kas sa siis veel oma voodisse ära mahud?" Võib arvata, et niisugune iroonia ei lähendanud noorukit oma vanematele sugugi, vaid vastupidi, süvendas lahkmeelt.

Aga nii laps kui vanemad soovisid üksteisele head. Nooruk oli leidnud väljastpoolt kodu ideaalid, mida ta oleks tegelikult tahtnud õppida juba oma vanematelt ja mida ta nüüd oleks neile ise hea meelega õpetanud. Vanemad kartsid aga lapse sattumist usuhullude mõju alla, nende mõju alla, kes kuidagi kahtlaselt palju arvavad end teadvat, mida Jumal tahab ja mida ei taha, ning kummalisel kombel tahab nende Jumal tahab täpselt seda, mis on nende inimeste maistes huvides.

See ei ole ju kellelegi saladuseks, et ka usuga võib üle pakkuda. Kogu Uus Testament räägib meile usklikest variseridest ja saduseridest, kelle usufanatism viis nende poolt kaua oodatud Messia ristilöömiseni. Jeesuse ristiteel saatis teda peale juutide ülemkihi ka palju muud rahvast, lihtsaid tublisid inimesi, kes teenisid oma igapäevast leiba raske tööga, kuid kes usuliidrite tagasihutusel karjusid: löö ta risti...

Pöördumine ei tähenda alati uskmatusest usklikuks saamist, vaid pigem alati ühe religiooni vahetamist teise vastu. Uskmatuse ei ole ju teadmine ega religiooni puudumine, vaid uskumus, et Jumalat ei ole olemas ja inimese elu lõpeb keha sures igaveseks.

Kuid pöördumisega kaasnevad peaaegu alati ka üsna suured ebameeldivused. Sellest saame aimu juba kasvõi apostel Pauluse elust. Võib arvata, et agarast variserist kristlaseks saades kaotas ta mitte ainult oma sõbrad, vaid ka tuttavad. Vähe sellest - senine tutvusringkond nägi temas reeturit ja tahtis teda hukata. Nii mõisteti tema üle kohut, heideti vanglasse, peksti läbi, aga tema jäi oma usule kindlaks kuni lõpuni, kuni märtrisurmani.

Kristlastel taas oli raske Paulust enda hulka vastu võtta, sest alles hiljuti oli ta ju näidanud ennast nende surmavaenlasena. Missugused olid Pauluse suhted oma perekonnaga, seda me ei tea, kuid tema varasemat auväärset karjääri arvesse võttes võib oletada, et pärast pöördumist vastasid need suhted üsna täpselt Jeesuse ettekuulutusele maa peale heidetud tulest ja lahkmeelest.

Armsad õed ja vennad, meil kõigil on oma elulugu, ja osa sellest, nagu me võime märgata, on kaosest korra loomine nii ümbruskonnas kui inimsuhetes. Paraku ei ole kõik head kavatsused teostunud, nii mõnedki neist viisid lõpuks lausa halbade tagajärgedeni. Sageli hindasime valesti nii omaenda võimeid ja inimeste tundmist kui ka maailma reaalsuse olemust tervikuna. Teisest küljest on nii mõnigi pingutus vilja kandnud, vahel isegi rohkem kui oskasime oodata.

Sellepärast me ei tohi kaotada lootust. Jeesus on ka ise mõista andnud, et inimene on külvaja, kellel on raske aimata, missugune tema käega heidetud seeme langeb kivisele maale, ohakate sekka või lindude nokkida. Ja needki seemned, mis on langenud heasse mulda, kannavad vilja erinevalt, nii kuidas Jumal neile kasvu annab... Amen.